

ภาษาไทย

ให้

ลุ่ม

ลึก

ภาษาไทย วิวัฒนาการ ความเป็นมา ภาษามีใจเรียนรู้วิถีชีวิต
ลึกซึ้ง รัก ดิ้นได้ รันทมน่าสนุก ตนเอง
รู้จัก เขียนถูก ไทย รันทมน่าสนุก ชาติไทย
สวยงาม ความเป็นไป ใช้ให้เป็น ลุ่มลึกรู้ภาษาไทย รัก

เขียนถูก อ่านได้ ใช้เป็น

มารู้จักอักษรไทย

ภาษาไทย น่าสนุก และ ภาษาดีได้

กระทรวงศึกษาธิการ
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

มณฑล เกียรติพงษ์
อบ.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ให้ ลุ่ม ลึก

ไทย วิวัฒนาการ ความเป็นมา ภาคภูมิใจเรียนรู้วิบัติ
 ลึกซึ้ง รัก หัดได้ รัก นำ สอน ตนเอง
 รู้จัก เขียนถูก ไทย บำบัด ชัดไทย
 จู้จิก สดงาม ความเป็นไป บำบัด ให้ เป็น ลุ่มลึก รู้ ภาษา ไทย รัก

- ✓ เขียนถูก อ่านได้ ใช้เป็น
- ✓ มา รู้จักอักษรไทย
- ✓ ภาษาไทย น่าสนุก และ ภาษาถิ่นได้

แดงกลีบสีชมพู
นำเสนอย่างยอดเยี่ยม มีคุณค่า

มีฉันทนา เกียรติพงษ์
อบ.จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

มารู้จักอักษรไทย

ป จ
ค ข ฉ
ก ช

บทที่ 1

มารู้จักอักษรไทย

เครื่องหมายที่ใช้เขียนแทนคำพูด เราเรียกว่า **"ตัวอักษร"** หลายภาษาในโลกที่มีตัวอักษรใช้เขียนเป็นของตัวเอง และอีกหลายภาษาที่ต้องไปยืมตัวอักษรของภาษาอื่น หรือเรียกว่ามีหลายภาษาที่ใช้ตัวอักษรร่วมกัน

สำหรับภาษาไทย เรามีตัวอักษรเป็นของเราเอง ซึ่งพ่อขุนรามคำแหงได้ทรงประดิษฐ์ขึ้นมาเมื่อพ.ศ.1826 โดยทรงได้เค้ารูปจากอักษรอินเดียฝ่ายใต้และอักษร มอญ เขมร คำในภาษาต่างๆไป จะประกอบด้วย เสียงพยัญชนะ และเสียงสระเป็นสำคัญ แต่คำในภาษาไทยเป็นคำที่มีเสียงวรรณยุกต์บอกความแตกต่างของความหมายด้วย เราจึงมีเครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับคำเพื่อแสดงความแตกต่างของเสียงและความหมาย ดังนั้นอักษรในภาษาไทยจึงพิเศษกว่าภาษาอื่นๆ คือเรามีพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์เป็นเครื่องหมายใช้เขียนตัวหนังสือ

ก่อนอื่นเราควรรู้จักความแตกต่างระหว่างรูปและเสียงของตัวอักษรต่างๆ

รูป คือเครื่องหมายต่างๆ ที่เราเห็นด้วยตาจากตัวหนังสือ เช่น ก ข ค ง -ะ -า โ- ั ู ึ ุ เป็นต้น

เสียง คือสิ่งที่เราได้ยินจากปากผู้พูด คนไม่รู้หนังสือ หากสามารถพูดภาษาไทยได้ก็ฟังภาษาไทยเข้าใจ ทั้งๆที่ไม่รู้ว่าเสียงของคำที่เขาได้ยินนั้นมีรูปร่างตัวหนังสือเป็นอย่างไร แต่ความเข้าใจนั้นอาจผิดพลาดไปได้บ้างถ้าได้ยินข้อความ **ข้าราชการคนไข** **ฉันซื้อได้ 3 สี่** เพราะอาจเป็น **ข้าราชการคนไข** หรือ **ฉันซื้อได้ 3 สี่**

ต่อไปเป็นเรื่องของ พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ ในภาษาไทย โดยจะพูดถึงเรื่องของรูปและเสียงไปพร้อมๆกัน และเพื่อให้มองเห็นชัดเจนว่าอักษรแต่ละรูปนั้นออกเสียงเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร ในที่นี่จะใช้เครื่องหมาย **สัทอักษร** ซึ่งเป็นสัญลักษณ์สากล (IPA) โดยจะเขียนคำอ่าน **สัทอักษร** ในวงเล็บต่อท้าย

ก. พยัญชนะ ภาษาไทยมีพยัญชนะ 21 เสียง 44 รูป ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 แสดงเสียงและรูปพยัญชนะ

เสียง		รูป
1	/ k / (ก๊ะะ)	ก
2	/ kh / (เค๊ะะ)	ข ข ค ศ ฃ

รู้ภาษาไทยให้ลึกซึ้ง.....

1

	เสียง	รูป
3	/ ʔ / (เงอะ)	ง
4	/ c / (จ๊ะ)	จ
5	/ ch / (เชอะ)	ฉ ช ฌ
6	/ s / (เซอะ)	ซ ศ ษ ส
7	/ y / (เยอะ)	ญ ย
8	/ d / (ด๊ะ)	ฎ ด
9	/ t / (ต๊ะ)	ฏ ต
10	/ th / (เทอะ)	ฐ ฑ ฒ ถ ท ธ
11	/ n / (เนอะ)	ณ น
12	/ b / (บ๊ะ)	บ
13	/ p / (ป๊ะ)	ป
14	/ ph / (เฟอะ)	ผ พ ภ
15	/ f / (เฟอะ)	ฝ ฟ
16	/ m / (เมอะ)	ม
17	/ r / (เรอะ)	ร
18	/ l / (เลอะ)	ล ฬ
19	/ w / (เวอะ)	ว
20	/ g / (เอะ)	อ
21	/ h / (เฮอะ)	ห ฮ

จากตารางแสดงเสียงและรูปพยัญชนะจะเห็นว่าจำนวนเสียงและรูปต่างกันมาก ทั้งนี้ เนื่องจากคำส่วนมากในภาษาไทย เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาบาลีและสันสกฤต ซึ่งพยัญชนะทุกรูป ของเขา เช่น **ฐ ฑ ฒ ถ ฑ ฐ** จะมีเสียงเฉพาะทุกรูปไป แต่เมื่อเรานำคำของเขามาใช้พูด เราไม่สามารถออกเสียงให้เหมือนเดิมได้ จึงใช้เสียงของคำในภาษาไทย สวมแทนภาษาเดิม ดังนั้นเราจึงออกเสียงคำว่า **ฆาต** เป็น **คาด** หรือ **ฉาน** เป็น **ชาน** เป็นต้น อีกประการหนึ่งเสียงของพยัญชนะในภาษาไทยเดิมมีมากกว่า 21 เสียง เช่น **ข ค** ซึ่งปัจจุบันเราก็กเลิกรูปพยัญชนะรูปนี้แล้วนั้น แต่เดิมพยัญชนะทั้ง 2 รูปนี้ต่างก็มีเสียงเฉพาะ และก็คงจะมีเสียงพยัญชนะอีกหลายเสียงที่ได้หายไป จึงคงเหลืออยู่เพียง 21 เสียงในขณะนี้

อนึ่งหากสังเกตเสียงพยัญชนะจากสัทอักษรที่ให้ไว้ จะเห็นว่าในกลุ่มเสียง / **kh ch th ph f s h** / ทุกเสียงจะมีรูปพยัญชนะมากกว่า 1 รูป และรูปพยัญชนะที่ปรากฏจะเป็นอักษรสูง และ อักษรต่ำ ซึ่งจะได้พูดถึงคุณสมบัติของอักษรเหล่านี้ต่อไป

เรื่องของพยัญชนะมีสิ่งที่ควรรู้อย่างนี้

1. ชนิดของพยัญชนะ

เราแบ่งพยัญชนะออกเป็น 3 ชนิดคือพยัญชนะเดิม พยัญชนะเติม และพยัญชนะกลาง การที่เราแบ่งออกเป็นเช่นนี้ก็เพื่อความสะดวกในการนำไปใช้ เรายุ่ว่าคำในภาษาไทยเป็นคำที่มีเสียงวรรณยุกต์ และใช้รูปวรรณยุกต์กำกับ

รูปพยัญชนะอยู่มากมาย แต่ในเวลาเดียวกันเราก็รับเอา
คำภาษาบาลีสันสกฤต เขมร มาใช้เป็นจำนวนมาก และคำยืม
เหล่านี้ก็จะมีการใช้รูปพยัญชนะโดยเฉพาะ ซึ่งพยัญชนะ
เหล่านี้จะไม่ปรากฏรูปวรรณยุกต์กำกับอยู่ ยกเว้นพยัญชนะ
บางตัวที่เรามาสร่างเป็นคำไทย ก็จะมีวรรณยุกต์ปนอยู่บ้าง
แต่น้อยมาก

ก. พยัญชนะเดิม หมายถึงตัวพยัญชนะที่ใช้เฉพาะ

๑๒๓๔๕๖๗๘๙๑๐๑๑๑๒๑๓๑๔๑๕๑๖๑๗๑๘๑๙๒๐๒๑๒๒๒๓๒๔๒๕๒๖๒๗๒๘๒๙๓๐๓๑๓๒๓๓๓๔๓๕๓๖๓๗๓๘๓๙๔๐๔๑๔๒๔๓๔๔๔๕๔๖๔๗๔๘๔๙๕๐๕๑๕๒๕๓๕๔๕๕๕๖๕๗๕๘๕๙๖๐๖๑๖๒๖๓๖๔๖๕๖๖๖๗๖๘๖๙๗๐๗๑๗๒๗๓๗๔๗๕๗๖๗๗๗๘๗๙๘๐๘๑๘๒๘๓๘๔๘๕๘๖๘๗๘๘๘๙๙๐๙๑๙๒๙๓๙๔๙๕๙๖๙๗๙๘๙๙

คำยืมจากบาลีสันสกฤต		คำยืมจากเขมร	คำไทยที่สร้างขึ้น
สม ฉม ญ	สมาด โสมภก ฉมาน ฉาปนกิจ ปัญญา ญาณ	- เฉอ เพชฌัญ ผจญ	ฆ่า เจียน ฆ้อง - ฉิบ ฉี่ปุ่น ใหญ่ หึง หญ้า

คำยืมจากบาลีสันสกฤต		คำยืมจากเขมร	คำไทยที่สร้างขึ้น
ก	ปรากฏ มงกุฏ	—	—
ฐ	ฐาน ลัทธิ	—	—
ท	มณฑป มณฑล	—	—
ฒ	วุฒิ วัฒนธรรม	—	เฒ่า
ณ	คุณ พรรณนา	—	ณ (ใน ที่)
ธ	ธรณี พุทธ ชาติ	—	ธง เรือ
ภ	ภมร ภริยา ภาพ	—	แมลงภู่ สะไ้
ศ	ศोक ศาล	—	เศร้า ฝรั่งเศส
ษ	ภาษา ฤๅษี	—	อังกฤษ
ฬ	จุฬา อาสาฬหบูชา	—	ฟ้า พ่อ (ภาษาโบราณ : ตัวลา ล่อ)

ข. พยัญชนะเดิม หมายถึงตัวพยัญชนะที่ไทยสร้างขึ้นมาให้พอใช้กับเสียงในภาษาของเราและเพื่อเปลี่ยนแปลงเสียงคำยืมจากภาษาอื่นๆ ให้เป็นเสียงแบบไทยๆ เพื่อความสะดวกในการออกเสียงด้วย มีอยู่ 10 ตัว คือ

ช ค ฆ ฎ ด บ ฝ ฟ อ ฮ

รัฐภาษาไทยให้สุ่มสีก.....

ตารางที่ 3 แสดงการใช้พยัญชนะเดิมของคำไทยและ
การใช้ดัดแปลงหรือแทนเสียงคำยืม

พยัญชนะ	คำไทย	คำยืมจาก ภาษาบาลี สันสกฤต	คำยืมจากภาษา อื่นๆ (เขมร, อังกฤษ, จีน ฯลฯ)
ช	(ไก)ชัน เช้า(ข้าว)*	-	-
ศ	ศน ศอ	-	-
ช	ชาง ชี โช	-	เซราะ เซลล์ โซดา แซยิด
ฎ	กฏ	ฎีกา ราชฎ	-
ด	ดู ดี	ดารา เดช	โดย ไดนาโม
บ	บ้าน ใบ	บิดา บาบ	บรรยง เบนซิน
ฝ	ฝา ฝืน	-	ไต้ฝุ่น
ฟ	ไฟ ฟ้า	-	ฟรี แฟลต
อ	อา อ้วน	อัศจรรย์ อาคาร	อวล อ๊วะ อีเทอร์
ฮ	เฮฮา ไฮกฮาก	-	ไฮโดรเจน ไฮเตล ฮ้อ

* จาก Comparative Tai ของ Fang Kuei Li.

ค.พยัญชนะกลาง หมายถึงพยัญชนะที่ใช้ทั้งคำไทย

บาลีสันสกฤตและภาษาอื่นๆ มี 21 ตัว คือ

ก ข ค ง จ ฉ ช ฎ ฏ
น ป ผ พ ม ย ร ล ว ส ห

พยัญชนะเหล่านี้ถ้าเป็น คำไทย (หรือคำยืมที่มีใช้มาจากภาษาบาลีสันสกฤต*) จะใช้รูปวรรณยุกต์กำกับได้ทุกคำ

*มีคำยืมจากบาลีสันสกฤตบางคำที่ลงท้ายด้วย "ห" และเราเอาเครื่องหมายทัณฑฆาต(์) กำกับ "ห" อาจใช้ไม้เอก(') กำกับพยัญชนะข้างหน้า "ห" ได้ เช่น เสน่ห์, พ่าห์

รัฐภาษาไทยให้สุ่มฝึก.....

ตารางที่ 4 แสดงการใช้พยัญชนะกลางของคำไทย และ คำยืมหรือดัดแปลงจากภาษาบาลี สันสกฤต และภาษาอื่นๆ

พยัญชนะ -	คำไทย	คำภาษาบาลี สันสกฤต	คำยืมจาก ภาษาอื่น
ก	เก่า กล้าย กรีด	กรรม กาญจน	ก๊อ ก่ง ผกา
ข	ขาย ไข่ ข้าว	เขฬะ ขณะ	ขจี เขนย
ค	คำ แค้น	คมนาคม คุณ	คัฬียา เครดิต
*ง	งั่ง งิ้ว	องศา สงสาร	กำบัง สเตอริง
จ	เจ็บ จำย จ้อง	จริยา จลาจล	จรด จมูก เจียะ
ฉ	ฉ่ำ ฉ้อ ฉวย	ฉัตร ฉันทะ	จับฉ่าย ฉงน
ช	ไช่ ช้าง	ชมพู ชรา	ชมรม ชา ช็อกโกเลต
ต	เต่า ไต้ ตู้ ต้อย	ตनु ตรี	ตัวโผ ตลบ - ตะเลง ตั่ว
ถ	ถ่าน ถ้า	ถัน อุปถัมภ์	ถนอม ถนิม
ท	ท่วม ท่วม	ทันทะ ทิฐิ	ทะเลาะ ทำนบ
น	นุ่ง น่อง	นคร นันทา	นักเลง นำพา นิกเกิล

พยัญชนะ -	คำไทย	คำภาษาบาลี สันสกฤต	คำยืมจาก ภาษาอื่น
ป	ปา ป่า ป้ำ	ปทุม ประภา	ป๊ะป๋า โปรต ปอนด์
ผ	เผา เผ่า เผ้า	ผาณิต ผลผลิต	เผด็จ เผอิญ
พ	พัน พ่อ พัน	พาหนะ พายุ	พม่า ไพโร พาราฟิน
ม	แม่ ไม้ มือ	เมฆ มายา	เมตร มัสมัน
ย	ยา ย่น ยั้ง	ยักษ์ ยางก	ยาหยี ยี่หื้อ
ร	รก ร่ม ร้อง	รถ รัศมี	รักบี้ รีบบิ้น
ล	लग लग ล้าง	ลดา ลัทธิ	ล็อกเกต ลออ
ว	วัด ว่า ไว้	วาจา วิทยา	วาล์ว วิว
ส	สาม สี่ เส้น	สมัย สังเกต	สแลง สะดม
ห	หา ห่อ ห้า	หงส์ เหตุ	หอง ห้างญี่ปุ่น

* ตัว ง ที่ใช้กับภาษาอื่นมักเป็นเสียงตัวสะกดเท่านั้น

2. ไตรยางค์ ไตรยางค์ คือ การแบ่งชนิดของ

พยัญชนะตามลักษณะการออกเสียงวรรณยุกต์ และกฎเกณฑ์การใช้รูปวรรณยุกต์กำกับพยัญชนะต่างๆ แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม เรียกว่า อักษรกลาง อักษรสูง และอักษรต่ำ ดังนี้

อักษรกลาง มีพยัญชนะ 9 รูป 7 เสียง คือ ก จ ฎ ฏ ด ต บ ป อ ที่เรียกว่าเป็นอักษรกลางเพราะเมื่อเวลาออกเสียง กอ จอ ดอ . . . จะมีระดับเสียงกลางๆ คือไม่สูงหรือไม่ต่ำ นอกจากนั้นพยัญชนะอักษรกลางนี้จะใช้รูปวรรณยุกต์กำกับได้ทุกรูป ดังนั้นเมื่อเห็นคำที่สะกดด้วยพยัญชนะกลุ่มอักษรอื่นที่ไม่มีรูปวรรณยุกต์กำกับ ก็เอาคำนั้นเทียบเสียงวรรณยุกต์กับอักษรกลางได้เช่น "ขาด" มีเสียงวรรณยุกต์ตรงกับ "ก่า" หรือ "มัด" มีเสียงตรงกับ "ก้า" เป็นต้น

อักษรสูง มีพยัญชนะ 11 รูป 7 เสียง คือ (ข ข)(ฃ) (ฐ ฏ)(ฅ)(ฌ)(ศ ษ ส)(ห) พยัญชนะเหล่านี้หากออกเสียงเป็น ขอ ฉอ ฏอ ฯลฯ จะเห็นว่าระดับเสียงเป็นเสียงสูงทุกตัว และมีการใช้รูปวรรณยุกต์จำกัดกว่าอักษรกลาง

อักษรต่ำ มีพยัญชนะ 24 รูป 14 เสียง คือ (ค ฅ ฌ) (ง)(ช ฌ)(จ)(ญ ย)(ช ฌ ฑ ฏ)(ณ น)(พ ฌ)(ฟ)(ม)(ร) (ล ฬ)(ว)(ฮ) กลุ่มพยัญชนะในวงเล็บเดียวกัน แยกออกได้เป็น 14 กลุ่มเสียง และยังมีพยัญชนะที่ออกเสียงซ้ำกับอักษรสูง อยู่ 7 เสียง ได้แก่พยัญชนะตัวที่ขีดเส้นใต้ไว้ ดังที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ 1 แสดงเสียงและรูปพยัญชนะ ดังนั้นพยัญชนะกลุ่มนี้จึงได้ชื่อว่า **อักษรต่ำ** หมายความว่า มีระดับเสียงต่ำกว่าอักษรสูง ซึ่งมีเสียงพยัญชนะเป็นเสียงเดียวกัน

ในภาษาไทยเราเรียกอักษรต่ำที่มีเสียงซ้ำกับอักษรสูงว่า **อักษรต่ำคู่** ส่วนอีก 7 เสียงเรียกว่า **อักษรต่ำเดี่ยว** และทั้งอักษรต่ำคู่หรืออักษรต่ำเดี่ยวก็นับว่ามีกฎเกณฑ์การใช้รูปวรรณยุกต์ต่างไปจากอักษรกลางและอักษรสูง

1

3. หน้าที่ของพยานชนะ

ดังนั้น

ก.เป็นพยัญชนะต้น พยัญชนะทุกรูปทำหน้าที่
เป็นพยัญชนะต้นของพยางค์หรือคำได้ โดยมีเสียงตาม
สัทอักษร 21 เสียงที่แสดงไว้แต่ต้น

ข. เป็นตัวสะกด พยัญชนะที่จะทำหน้าที่เป็นตัวสะกดของพยางค์หรือคำมี 34 ตัว และเสียงตัวสะกดก็มีเพียง 8 เสียงเท่านั้น เราเรียกเสียงตัวสะกดทั้ง 8 เสียงนี้ว่า **มาตรา หรือ แม่**

ตารางที่ 6 แสดงเสียงและรูปพยัญชนะตัวสะกด

เสียงตัวสะกด	มาตราหรือแม่	รูปตัวสะกด	ตัวอย่าง
/ -k /	กก	ก ข ค ฅ	ปัก, สุข ยุค, เมฆ
/ -t /	กต	ด จ ช ฌ ฏ ฐ ฑ ฒ ณ ต ถ ท ธ ศ ษ ส	สุด, ดูจ, ราช, ก้าช, กฏ, ปราบกฏ, รัฐ, ครุฑ, พิพัฒ, จิต, รถ, บท, พุทธ, อาภาศ, พิเศษ, โอกาส,
/ -p /	กบ	บ ป พ ภ	จับ, รูป, ภาพ, คุณสมบัติ
/ ɣ /	กง	ง	ดวง, องค์
/ n /	กน	น ณ ญ ร ล ฬ	เป็น, คุณ, สำคัญ, การ, พาล, ปลาวาฬ

เสียงตัวสะกด	มาตราหรือแม่	รูปตัวสะกด	ตัวอย่าง
/ m /	กม	ม	คาม
/ y /	เกอย	ย	ยาย
/ w /	เกอว	ว	ดาว

คำที่มีรูปพยัญชนะตัวสะกดในมาตรา กก กด กบ เช่นคำว่า "ตัก ตาก ขัด ขาด รับ ราบ" เราเรียกว่า คำตาย ส่วนคำที่มีรูปพยัญชนะตัวสะกดในมาตรา กง กน กม เกอย เกอว เราเรียกว่า คำเป็น เรื่องของ คำตาย และ คำเป็น มีความสำคัญต่อการออกเสียงและการใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์ ซึ่งจะได้แสดงให้เห็นในเรื่องของการผันวรรณยุกต์ต่อไป

4. พยัญชนะควบกล้ำ ได้แก่พยัญชนะ 2 ตัวที่ออกเสียงได้พร้อมกันในคราวเดียว พยัญชนะที่จะเป็นตัวควบกล้ำได้มี 3 ตัวคือ "ร ล ว" ส่วนพยัญชนะที่จะสามารถมีเสียงควบกล้ำได้มี 7 ตัวคือ "ก ข ค ต ป ผ พ" ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 แสดงการใช้พยัญชนะควบกล้ำ

พยัญชนะตัวแรก	ตัวควบกล้ำ			ตัวอย่างคำ
	ร	ล	ว	
ก	กร	กล	กว	กราบ กลิ้ง กว้าง
ข	ขร	ขล	ขว	ขรุขระ ขลาด ขวาน
ค	คร	คล	คว	ครู คลื่น คว่ำ
ต	ตร	—	—	ตรง ตรู
ป	ปร	ปล	—	ปรับ ปล่อย
ผ	—	พล	—	โพล่ พล่อย
พ	พร	พล	—	พร้อม พลู
*ท	*ทร			อินทรา จันทรา

* ตัวควบกล้ำ ทร ไม่มีใช้ในคำไทย นอกจากคำยืมในตัวอย่าง
นอกนั้นออกเสียงเป็น ซ เช่น อินทรี ทรวดทรง ฯลฯ

ภาษาไทยให้สนุก.....

ข้อสังเกต พยัญชนะควบกล้ำมีที่ใช้ดังนี้

1. จะออกเสียงควบกล้ำต่อเมื่อทำหน้าที่เป็น พยัญชนะต้นเท่านั้น ถ้าทำหน้าที่เป็นตัวสะกด จะออกเสียงเป็นพยัญชนะเดี่ยว เช่นคำว่า จักร บุตร อัคร กอปร (จัก บุต อัก กอบ) แต่ถ้าพยัญชนะควบกล้ำนั้นมีสระอื่นมาประสม หรือมีคำอื่นมาต่อท้ายเกิดเป็นรูปคำประสม หรือ คำสมาส ตัวควบกล้ำนั้นก็ทำ 2 หน้าทีก็คือเป็นทั้งตัวสะกดและ พยัญชนะต้น

เช่น ตัวอย่าง

จักรี	อ่านว่า	จัก - กรี
บุตรี	"	บุต - ตรี
อัครชายา	"	อัก - คะ - ชา - ยา

2. การวางรูปสระหรือรูปวรรณยุกต์ให้วางข้างบน หรือข้างล่างพยัญชนะตัวที่ 2 เสมอไป เช่น ครู แก้ว ปรีม เปลา กว้าง ควัน

ข. สระ ภาษาไทยมีเสียงสระ 21 เสียง 32 รูป โดยแบ่งออกเป็นสระเดี่ยว สระประสม และสระเกิน

ตารางที่ 8 แสดงเสียง และรูปสระเดี่ยวพร้อมตัวอย่างคำ

เสียง		รูปสระ		ตัวอย่างคำ	
สั้น	ยาว	สั้น	ยาว	ไม่มีตัวสะกด	มีตัวสะกด
/ a /	/ aa /	ะ	า	ปะ ปา	ปัก ปาก
/ i /	/ ii /	ิ	ี	ติ ती	ติด ตีน
/ t /	/ tt /	ึ	ื	ฮึ หือ	ฮึด หืด
/ u /	/ uu /	ุ	ู	กู ภู	กุด ภูด
/ e /	/ ee /	เะ	เา	เตะ เก	เต็ม กางเกง
/ ɛ /	/ ɛɛ /	แะ	เา	แะะ แะ	แะ็ก แะน
/ o /	/ oo /	โะ	โอ	โปะ โป	ปน โปน
/ ɔ /	/ ɔɔ /	เาะ	อ	เจาะ จอ	จ็อก จอก
/ ə /	/ əə /	เอะ	เอ	เลอะ เรอ	เล็ก เริง

ตารางที่ 9 แสดงเสียงและรูปของสระประสมพร้อมตัวอย่างคำ

เสียง	รูปสระ		ตัวอย่างคำ	
สั้นและยาว	สั้น	ยาว	ไม่มีตัวสะกด	มีตัวสะกด
/ ia /	เ ียะ	เ ีย	เลียะ เลีย	- เลียบ
/ ita /	เ ือะ	เ ือ	เกือะ เกือ	- เกือก
/ ua /	เ ัวะ	เ ัว	ผัวะ ผัว	- ผวน

ภาษาไทยหิสุ่มลิก.....

ความจริงรูปสระเสียงสั้นของสระประสมมีใช้น้อยมาก
มักจะเป็นจำพวกคำเลียนเสียงธรรมชาติ ดังนั้น **สัทอักษร**
จึงมีเพียง 3 รูปเท่านั้น

ตารางที่ 10 แสดงเสียงและรูปสระเกิน พร้อมตัวอย่างคำ

เสียง	รูปสระ	คำที่ใช้
/ am /	ำ	กำ ขำ ทำ
/ ay /	ไ - โ -	ไบ ไต ไป
/ aw /	เ - ำ	เกา เขา
/ ɪt /	ฤ	ฤดู ฤดี ฤทัย
/ rɪt /	ฤา	ฤาษี
/ lɪt /	ฤ*	รฤก (โบราณ = ระวัง)
/ lɪt /	ฤา*	ฤาชา ฤาสาย

*รูป ฤ ฤา ปัจจุบันไม่มีใช้

ที่เรียกว่าสระเกินก็จะได้จากการใช้สัทอักษรว่า
เสียงสระทุกตัวของ ใ - ไ - เ - ำ ล้วนใช้เสียง / a /
คือสระ -ะ มีตัวสะกดคือ ม ย ว ตามลำดับ และเสียง
ฤ ฦ ฎ ฏ ก็ใช้สระ -ี -ึ ประสมกับเสียง ร ล ดังนั้นเสียง
สระในตารางที่ 10 จึงไม่นับรวมกับจำนวนเสียงสระในภาษา
ไทย ถือเป็นรูปสระเท่านั้น

การใช้รูปสระทั้ง 24 รูปในตารางที่ 8 และ 9 นั้น
ในช่องการใช้คำที่ไม่มีตัวสะกด และมีตัวสะกดจะเห็น
ความเปลี่ยนแปลงของรูปสระบางตัว ดังนั้นจะยกรูปสระ
ดังกล่าวมาแสดงให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงอีกครั้งหนึ่ง

ตารางที่ 11 สระที่เปลี่ยนไปเมื่อมีตัวสะกด

รูปสระเดิม	คำที่ไม่มี ตัวสะกด	รูปสระ ที่เปลี่ยน	คำที่มี ตัวสะกด
1. - ะ	จะ ปะ	- ั -	จับ ปัก
2. เ - ะ	เตะ เละ	เ - ื -	เต็ม เล็ก
3. แ - ะ	แขะ แกระ	แ - ื -	แข็ง แกะริน
4. โ - ะ	โปะ โละ	ไม่มีรูป	ปก ลด
5. เ - าะ	เคาะ เฟลาะ	- ือ -	ค็อก พลือต
6. เ - อ	เจอ เลอ	1. เ - ื - 2. เ - ย	เจ็ด เจิม เลย
7. - ัว	รัว หัว	- ู -	รวม หวน

ค.วสรณยุกต์

ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีเสียงวรรณยุกต์เพื่อบอกความหมายของคำ ปัญหาของการใช้เครื่องหมายวรรณยุกต์กำกับพยัญชนะเกิดขึ้น เพราะเราไม่ศึกษากฎเกณฑ์ของการใช้รูปวรรณยุกต์กับพยัญชนะ 3 กลุ่ม หรือไตรยางค์ให้แม่นยำ นอกจากนี้เสียงสระสั้นยาว ที่ประสมกับพยัญชนะกลุ่มต่างๆ ก็ดี คำจำพวกคำเป็น คำตายก็ดี ล้วนมีกฎเกณฑ์ในการออกเสียงวรรณยุกต์ และการใช้รูปวรรณยุกต์ทั้งนั้น

ความจริงการใช้ภาษาไทยของถิ่นต่างๆ ในประเทศไทย จะมีคำที่มีเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกันไปเล็กน้อย บางท้องถิ่นจะมีเสียงวรรณยุกต์ใช้ถึง 6 เสียง แต่เราถือว่าเป็นเสียงมาตรฐานมีอยู่ 5 เสียง คือ เสียงสามัญ เอก โท ตรี จัตวา โดยมีรูปวรรณยุกต์อยู่ 4 รูป คือ ไม้เอก (') ไม้โท (ˊ) ไม้ตรี (ˋ) และไม้จัตวา (ˋ) ภาษาไทยมีกฎเกณฑ์การใช้รูปวรรณยุกต์และการออกเสียงระดับต่างๆ กับพยัญชนะ 3 กลุ่ม (ไตรยางค์) ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 12 การใช้รูปวรรณยุกต์ และการออกเสียงกับอักษรกลางคำเป็นมีรูปวรรณยุกต์ 4 รูป

รูป	—	'	ˊ	ˋ	ˋ	หมายเหตุ
เสียง	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา	คำเป็นที่เกิดจาก
	กา	ก่า	ก้า	ก๊า	ก๋า	สระเสียงยาว ไม่มีตัวสะกด

เสียง	สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา	คำเป็นที่เกิดจาก
	ดั่ง	ดั่ง	ดั่ง	ดั่ง	ดั่ง	สระเสียงสั้นในแม่กง
	จำ	จำ	จำ	จำ	จำ	สระเกิน
	บาย	บาย	บาย	บาย	บาย	สระเสียงยาวในแม่เกย
	ตัว	ตัว	ตัว	ตัว	ตัว	สระประสมเสียงยาวไม่มีตัวสะกด

ตารางที่ 13 การใช้รูปวรรณยุกต์ และการออกเสียงกับอักษรสูงคำเป็นมีรูปวรรณยุกต์ 2 รูป

รูป	—	ˊ	ˋ	หมายเหตุ
เสียง	จัตวา	เอก	โท	คำเป็นที่เกิดจาก
	ชา	ชา	ชา	สระเสียงยาวไม่มีตัวสะกด
	ฉั้น	ฉั้น	ฉั้น	สระเสียงสั้นในแม่กน
	ไถ	ไถ	ไถ	สระเกิน
	หาม	หาม	หาม	สระเสียงยาวในแม่กม
	เลื้อ	เลื้อ	เลื้อ	สระประสมเสียงยาวไม่มีตัวสะกด

วิชาภาษาไทยสู่หมอก.....

ตารางที่ 14 การใช้รูปวรรณยุกต์ และการออกเสียงกับ
อักษรต่ำคำเป็นมีรูปวรรณยุกต์ 2 รูป

รูป	-	ˊ	ˋ	หมายเหตุ
เสียง	สามัญ	โท	ตรี	คำเป็นที่เกิดจาก
	ดู	ดู๋	ดู๊	สระเสียงยาว ไม่มีตัวสะกด
	ชุม	ชุ๋ม	ชุ๊ม	สระเสียงสั้นในแม่กม
	เงา	เง๋า	เง้า	สระเกิน
	ราว	ร่าว	ร้าว	สระเสียงยาวในแม่เกอว
	เลีย	เล๋า	เล้า	สระประสมเสียงยาว ไม่มีตัวสะกด

ตารางที่ 15 การใช้รูปวรรณยุกต์ และการออกเสียงกับ
อักษรกลางคำตายมีรูปวรรณยุกต์ 3 รูป

รูป	-	ˊ	ˋ	ˋˊ	หมายเหตุ
เสียง	เอก	โท	ตรี	จัตวา	คำตายที่เกิดจาก
	จะ	จ๋ะ	จ๊ะ	จ๊ะ	สระเสียงสั้น ไม่มีตัวสะกด
	ปุด	ปู้ด	ปุ๋ด	ปุด	สระเสียงสั้นในแม่กด
	กาบ	ก้าบ	ก๊าบ	ก่าบ	สระเสียงยาวในแม่กบ
	อวก	อว้าก	อวัก	อวัก	สระประสมเสียงยาว ในแม่กก

ตารางที่ 16 การใช้รูปวรรณยุกต์ และการออกเสียง กับ
อักษรสูงคำตายมีรูปวรรณยุกต์ 1 รูป

รูป	ั	ุ	หมายเหตุ
เสียง	เอก	โท	คำตายที่เกิดจาก
	หิ	หึ	สระเสียงสั้นไม่มีตัวสะกด
	ผุด	ผู้ด	สระเสียงสั้นในแม่กด
	ลาก	ล้าก	สระเสียงยาวในแม่ก
	เหียบ	เหี้ยบ	สระประสมเสียงยาวในแม่กบ

ตารางที่ 17 การใช้รูปวรรณยุกต์ และการออกเสียง
กับอักษรต่ำคำตายมีรูปวรรณยุกต์ 2 รูป

รูป	ุ	ู	ุ	หมายเหตุ
เสียง	ตรี	โท	จัตวา	คำตายที่เกิดจาก
	คะ	คะ	คะ	สระเสียงสั้นไม่มี ตัวสะกด
	พืดแพ็ด	*พืดแพ็ด	พืดแพ็ด	สระเสียงสั้นในแม่กด
	ยุบยับ	ยุบยับ	ยุบยับ	สระเสียงสั้นในแม่กบ
	แค็กแค็ก	**แค็กแค็ก-	แค็กแค็ก-	สระเสียงสั้นในแม่ก

* ** รูปสระเสียงสั้น แ้ หรือ ือ เมื่อมีรูปวรรณยุกต์กำกับ
เครื่องหมายไม้ไต่คู้ (̣) จะหายไป

ภาษาไทยให้สนุก.....

ตารางที่ 18 การใช้รูปวรรณยุกต์ และการออกเสียงกับ
อักษรต่ำคำตายที่ประสมกับสระเสียงยาวหรือกับสระประสม
มีรูปวรรณยุกต์ 2 รูป

รูป	-	◌ั	◌ุ	หมายเหตุ
เสียง	โท	ตรี	จัตวา	คำตายที่เกิดจาก
	มาก	มัก	มัก	สระเสียงยาวในแม่ก
	โนต	โน้ต	โน้ต	สระเสียงยาวในแม่กด
	เรียบ	เรียบ	เรียบ	สระประสมในแม่ก

ข้อสังเกตเกี่ยวกับการใช้รูปวรรณยุกต์

1. อักษรกลางและอักษรสูงเสียงสั้นหรือคำตาย**ไม่มี**
การใช้รูปไม้เอก (◌َ) เพราะรูปคำมีเสียงเป็นเสียงเอกอยู่แล้ว
เช่น กะ กัด กาบ หรือ หะ หัด หาบ
2. อักษรสูง และอักษรต่ำทั้งต่ำคู่หรือต่ำเดี่ยว
ไม่มีการใช้รูปไม้ตรี (◌ِ) นอกจากอักษรต่ำ 3 ตัว คือ "ร ล
ว" ที่นำไปใช้เป็นตัวควบกล้ำตามหลังอักษรกลาง (ก ฃ)
ก็จะให้หลักการผันวรรณยุกต์ตามตารางผันอักษรกลาง (ตาราง
ที่ 12, 15) และหลักการวางรูปวรรณยุกต์บนตัวควบกล้ำ
ดังนั้นเราจึงเห็นรูปวรรณยุกต์ตรีบนอักษรต่ำ(ควบกล้ำ)ได้ เช่น
กรี้ด กร๊วก ปรี๊ดปรี๊ด เป๊ลิบ ก๊ว้น

3. รูปวรรณยุกต์จัตวา (ˊ) กับอักษรต่ำคำตายนั้น อาจจะไม่มีการใช้ในภาษาไทย แต่ก็แสดงให้เห็นว่าเราสามารถ นำเอากฎเกณฑ์นี้ไปเป็นประโยชน์ในการสร้างคำเลียนเสียง ธรรมชาติ หรือเลียนเสียงอื่นๆ หรืออาจจะใช้ ถ่ายทอดเสียง คำในภาษาอื่นก็ได้

4. อักษรต่ำ สระเสียงยาว ตัวสะกดเป็นพวก แม่ กก กด กบ ถ้าไม่มีรูปวรรณยุกต์จะมี เสียงวรรณยุกต์โท เช่นคำว่า เล็ก แซก ลอบ พลอด เป็นต้น และอักษรต่ำ สระเสียงสั้น ตัวสะกด แม่กก กด กบ เมื่อไม่มีรูปวรรณยุกต์ จะเป็นเสียงตรี เช่นคำว่า เล็ก แซ็ก ล็อบ พล็อด และ เนื่องจากอักษรต่ำคำตายสระเสียงสั้นสามารถผันได้ 3 เสียง คือ ตรี โท จัตวา เช่น คัด คัด คัด ดังนั้นหากต้องการ ให้คำว่า เล็ก แซ็ก ล็อบ พล็อด เป็นเสียงโทก็ทำได้ โดยการลดรูปไม้ไต่คู้ แล้วใช้ไม้เอกแทนก็จะได้คำที่มีเสียงโท และสระเสียงสั้น เป็นรูปคำดังนี้ เล็ก แซ็ก ล็อบ พล็อด

พ่อขุนรามคำแหงได้ทรงประดิษฐ์อักษรขึ้นมาเมื่อ พ.ศ.1826 โดยทรงได้เค้ารูปจากอักษรอินเดีย ฝ่ายใต้และอักษร มอญ เขมร คำในภาษาทั่วไปจะประกอบด้วย เสียงพยัญชนะ และเสียงสระ เป็นสำคัญ แต่คำในภาษาไทยเป็นคำที่มีเสียงวรรณยุกต์บอกความแตกต่างของความหมายด้วย

ภาษาไทย

ให้

ลุ่ม

เพราะ ภาษาไทย

คือ ความภาคภูมิใจ ของ คนไทย ที่มีภาษา
เป็นของตนเอง

[illegible]

บางคนบอกว่าการใช้ภาษาไทยในปัจจุบันกำลังเกิดการ "วิบัติ"

แต่มองในอีกแง่หนึ่ง อาจจะเรียกว่าเป็นการ **"วิวัฒนาการ"**

ของภาษาก็ได้เหมือนกัน ซึ่งเราคนไทยผู้ใช้ภาษาไทยจึงน่าจะ

ความเป็นไปของภาษาไทยในปัจจุบัน พร้อมๆ กับ "เรียนให้ลึกซึ้ง"

ถึงความเป็นมาของภาษาไทย

รู้ภาษาไทยให้ลุ่มลึก

ดวงกมลพิบลิชซึ่ง
นำเสนอหนังฮ็อต มีคนค่า